

ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАРКА

Розділ: **1** 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16

РОЗДІЛ: 1

Початок Євангелії Ісуса Христа, Сина Божого.

² Як написано в пророка Ісаї: "Ось я посилаю мого посланця перед тобою, який приготує тобі дорогу.

³ Голос вопіючого в пустині: Готуйте Господеві дорогу, вирівняйте стежки його",

⁴ - так виступив Йоан, хрестивши у пустині та проповідувавши хрищення покаяння на прощення гріхів.

⁵ І виходили до нього - вся країна Юдейська та всі єрусалимляни, христились від нього в ріці Йордані й визнавали гріхи свої.

⁶ Йоан одягнений був в одержу з верблюжого волосу й носив ремінний пояс на своїх бедрах, а їв сарану й мед дикий.

⁷ І проповідував, кажучи: "Слідом за мною іде сильніший від мене, що йому я недостойний, нахилившись, розв'язати ремінця його сандалів.

⁸ Я вас хрестив водою, а він хреститиме Святим Духом."

⁹ Тими днями прийшов Ісус із Назарету, що в Галилеї; і був хрищений Йоаном у Йордані.

¹⁰ І коли виходив з води, то побачив, як небо розкрилось, і Духа, що як голуб сходив на нього.

¹¹ І голос ізлинув з неба: "Ти єси Син мій любий, у тобі - моє уподобання."

¹² І відразу Дух повів його в пустиню;

¹³ і він перебував у пустині сорок день, спокушуваний сатаною, і був із дикими звірями, а ангели йому служили.

¹⁴ А коли видано Йоана, Ісус прийшов у Галилею і проповідував там Божу Євангелію,

¹⁵ кажучи: "Сповнився час, і Царство Боже близько; покайтеся і вірте в Євангелію."

¹⁶ Проходивши ж повз море Галилейське, побачив він Симона й Андрія, його брата, як вони кидали мережу в море, були бо рибалки.

¹⁷ Ісус їм сказав: "Ідіть за мною, я зроблю вас рибалками людей."

¹⁸ І вмить, покинувши мережу, пішли слідом за ним.

¹⁹ Пройшовши трохи далі, побачив Якова, сина Заведея, та Йоана, його брата, що теж були у човні й направили сіті,

²⁰ тож відразу їх покликав. І ті, покинувши батька Заведея в човні з наймитами, пішли слідом за ним.

²¹ Прийшли вони в Капернаум, і він, відразу в суботу, увійшовши в синагогу, узявся навчати.

- 22 І дивувалися його навчанню, бо навчав він їх як повновладний, не як книжники.
- 23 А був якраз у їхній синагозі чоловік з нечистим духом, що закричав, кажучи:
- 24 "Що нам, та й тобі, Ісусе Назарянине? Прийшов єси нас погубити! Знаю бо, хто ти: Святий Божий!"
- 25 Ісус погрозив йому: "Мовчи, вийди з нього!"
- 26 Нечистий дух стряс його, скрикнув голосом дужим і вийшов геть із нього.
- 27 Здивувалися всі й один одного запитували: "Що це? Нова повновладна наука? Навіть наказує нечистим духам, і ті слухаються його!"
- 28 І вмить чутка про нього розійшлась по всіх усядах, по всій країні Галилейській.
- 29 І скоро вийшов він із синагоги, то разом з Яковом та Йоаном пішов у дім Симона та Андрія.
- 30 Теща ж Симонова лежала у гарячці, тож йому негайно сказано про неї.
- 31 Він підійшов і підвів її, взявши за руку, й покинула її гарячка, - і заходилась вона їм usługувати.
- 32 Якже настав вечір, по заході сонця, почали приносити до нього усіх недужих та біснуватих.
- 33 Усе місто зібралось перед дверима.
- 34 І він оздоровлював чимало недужих на різні хвороби, а й бісів багато вигнав, але заборонив бісам говорити, вони бо про нього знали.
- 35 Уранці ж, іще геть за ночі, вставши, вийшов і пішов на самоту й там молився.
- 36 Та Симон і ті, що були з ним, поспішили за ним,
- 37 знайшли його й кажуть до нього: "Усі тебе шукають."
- 38 Він же відповів їм: "Ходімо деінде, у сусідні села, щоб і там проповідувати, бо я на те й прийшов."
- 39 І він пішов і проповідував в їхніх синагогах по всій Галилеї, і виганяв бісів.
- 40 І приходить до нього прокажений, благає його та, припавши на коліна, каже йому: "Якщо хочеш, то можеш мене очистити."
- 41 І, змилосердившись, Ісус простягнув свою руку, доторкнувся його і сказав до нього: "Хочу, будь чистий!"
- 42 І вмить проказа зійшла з нього, і став він чистий.
- 43 І, звернувшись до нього суворо, негайно відпустив його
- 44 й мовив йому: "Гляди ж, нікому не кажи нічого, а йди та покажися священикові, ще й принеси за твоє очищення, що повелів був Мойсей, їм на свідоцтво."
- 45 Та тільки но той вийшов, а вже й заходився велелюбити та ширити усюди про те чутку, - тож: Ісус не міг одверто увійти в місто, а перебував осторонь у місцях усамотнення. І приходили до нього звідусюди.

РОЗДІЛ: 2

Коли ж по кількох днях Ісус повернувся до Капернауму, чутка пішла, що він у домі.

- 2 І там зібралось стільки народу, що не було більш місця, навіть перед дверима; а він промовляв до них словом.
- 3 І от прийшли до нього, несучи розслабленого; несли його четверо.
- 4 А що із-за народу не могли донести до нього, розкрили стелю над місцем, де він був, й отвором спустили ліжко, на якому лежав розслаблений.

- ⁵ Ісус, уздрівши їхню віру, до розслабленого й каже: "Сину, відпускаються тобі твої гріхи."
- ⁶ А були й деякі книжники, що сиділи там та міркували собі:
- ⁷ "І як може цей так говорити? Він богохульствує! Хто може прощати гріхи, крім одного лише Бога?"
- ⁸ Ісус же, вмить збагнувши духом, що вони таке собі думають, до них і каже: "Чого таке ось намислюєте у ваших серцях?"
- ⁹ Що легше - сказати розслабленому: Відпускаються тобі гріхи, а чи сказати: Встань, візьми твоє ліжко й ходи?
- ¹⁰ Та щоб ви знали, що Син Чоловічий має владу на землі гріхи відпускати, - мовить до розслабленого:
- ¹¹ Кажу тобі: Встань, візьми твоє ліжко і йди до свого дому."
- ¹² Устав той - і зараз же, взявши ліжко, вийшов на очу всіх; тож чудувалися всі, хвалили Бога й мовляли: "Ніколи ми такого не бачили!"
- ¹³ І знову вийшов над море, і ввесь народ сходився до нього, і він навчав їх.
- ¹⁴ А йдучи повз, побачив він Леві, сина Алфея, що сидів на митниці, й до нього каже: "Іди за мною!" Той устав і пішов слідом за ним.
- ¹⁵ І коли він сидів за столом у його домі, багато митарів і грішників сіли з Ісусом та його учнями, бо їх було чимало, - тих, що за ним ішли.
- ¹⁶ І коли книжники, що були з фарисеїв, побачили, що він їсть із митарями та грішниками, то сказали його учням: "Чого він їсть і п'є з митарями та грішниками?"
- ¹⁷ Ісус, почувши те, сказав їм: "Лікаря треба не здоровим, а хворим. Я не прийшов кликати праведних, а грішних."
- ¹⁸ Учні ж Йоана й фарисеї постили; і приходять до Ісуса та й кажуть: "Чого учні Йоанові та учні фарисеїв постять, а твої не постять?"
- ¹⁹ Ісус відповів їм: "Чи ж можуть постити весільні гості, доки жених з ними? Доки жених з ними, вони не можуть постити.
- ²⁰ Але настане час, коли в них візьмуть жениха, й тоді вони поститимуть за тих днів.
- ²¹ Ніхто не пришиває латки з сукна сирового до старої одежини, бо інакше нова латка відірветься від старої одежини, і діра стане більша.
- ²² Ніхто й не наливає нового вина у старі бурдюки, бо інакше вино прорве бурдюки, і пропаде вино, а й бурдюки, лише нове вино - у нові бурдюки!"
- ²³ Однієї суботи проходив Ісус ланами, а його учні на ходу зривали колосся.
- ²⁴ А фарисеї ж: йому й кажуть: "Дивись! Чого ти роблять у суботу таке, що не дозволено?"
- ²⁵ А він їм: "Невже ви не читали, що Давид зробив, буди в потребі, - зголоднів бо він сам і ті, що з ним були?"
- ²⁶ Як він за первосвященника Авіятара увійшов у храм Божий і з'їв жертвні хліби, яких не дозволено їсти нікому, крім священиків, а й дав також тим, що з ним були?"
- ²⁷ І каже до них: "Суботу установлено для людини, а не людину для суботи,
- ²⁸ тож Син Чоловічий - Владика й над суботою."

РОЗДІЛ: 3

- І** ввійшов знову в синагогу, а був там чоловік, який мав суху руку.
- ² Отож стежили за ним, чи він оздоровить його в суботу, - щоб його обвинуватити.
- ³ І мовить Ісус до чоловіка, який мав суху руку: "Стань посередині!"
- ⁴ А потім до них і каже: "Годиться в суботу чинити добро чи зло, спасти життя чи погубити?" Вони ж мовчали.
- ⁵ Тоді, поглянувши на них гнівно, зажурений, що їхні серця закам'яніли, каже до чоловіка: "Простягни лишень руку!" І той простягнув, і рука його одужала.
- ⁶ І вийшли фарисеї, і зараз же з іродіями радили раду проти нього, як би його занапастити.
- ⁷ Тоді подавсь Ісус до моря з своїми учнями. Сила людей із Галилеї йшла за ним, а й з Юдеї,
- ⁸ з Єрусалиму й з Ідумеї та й геть із Зайордання, ще й з околиць Тиру та Сидону; велика многота людей, довідавшись про те, що діяв, прийшла до нього.
- ⁹ Тоді він сказав своїм учням, щоб наготовили йому човен, з-за народу, щоб не тиснув його.
- ¹⁰ Бо він багато з них оздоровив, тож ті, що мали якісь недуги, кидалися до нього, щоб його доторкнутись.
- ¹¹ І духи нечисті, бачивши його, падали ниць перед ним та й кричали: "Ти - Син Божий!"
- ¹² Він, однак, суворо наказав їм, щоб не виявляли його.
- ¹³ Потім вийшов на гору й покликав тих, що їх сам хотів, і вони підійшли до нього.
- ¹⁴ І він призначив дванадцятьох, щоб були при ньому, та щоб їх посилати із проповіддю;
- ¹⁵ і дав їм владу виганяти бісів.
- ¹⁶ Призначив він дванадцятьох: Симона, якому дав ім'я Петро;
- ¹⁷ Якова, сина Заведея, та Йоана, брата Якова, й дав їм ім'я Воанергес, у перекладі - Сини грому;
- ¹⁸ Андрія, Филипа, Вартоломея, Матея, Тому, Якова, сина Алфея, Тадея, Симона Кананія,
- ¹⁹ та Юду Іскаріота, що його і зрадив.
- ²⁰ Повертається він додому, а народ знову там юрмиться, так що вони не мали змоги й попоїсти.
- ²¹ Довідавшись про те його свояки, вийшли, щоб його взяти, бо було говорено: "Він не при собі!"
- ²² А книжники, які прийшли були з Єрусалиму, казали, що він Велзевула має і бісівським князем бісів виганяє.
- ²³ Тоді Ісус прикликав їх до себе й заговорив притчами до них: "Як може сатана сатану виганяти?"
- ²⁴ Коли царство поділене саме в собі, не зможе те царство встоятись.
- ²⁵ Коли будинок розділений сам у собі, неспроможен будинок той більше стояти.
- ²⁶ Отак і сатана: якщо повстав сам на себе й розділився, - не може встояти, а край йому настав!
- ²⁷ Ніхто не може вдертись до сильного в хату й пограбувати його добро, якщо він спершу не зв'яже сильного, а щойно тоді розграбує його хату.
- ²⁸ Істинно кажу вам: Усе буде відпущене сином людським, гріхи та богохульства,

скільки б вони не хулили.

29 Але хто хулу вирече супроти Святого Духа, - тому повіки не проститься: той підпаде під гріх довічний."

30 Вони бо мовили: "Він має нечистого духа."

31 Приходять мати його та брати його і, стоявши надворі, посилають по нього, щоб його прикликати.

32 Народ же сидів круг нього. Ті йому й кажуть: "Ось твоя мати і брати твої надворі тебе шукають."

33 А він у відповідь їм: "Хто моя мати та брати мої?"

34 І, поглянувши навкруги на тих, які сиділи довкола нього, каже: "Ось моя мати та мої брати."

35 Бо хто чинить волю Божу, той - мені брат, сестра і мати."

РОЗДІЛ: 4

3 нову розпочав Ісус навчати над морем. Сила людей зібралась навколо нього, тож він увійшов у човен, і сидів у ньому, на морі, а весь народ був на землі при морі.

2 І він багато навчав їх притчами, і говорив до них своїм повчанням;

3 "Слухайте: Ось вийшов сіяч сіяти.

4 Коли він сіяв, дещо з зерна впало при дорозі, та прилетіло птаство й видзьобало його.

5 Інше впало на ґрунт каменистий, де не було землі багато, і вмить зійшло, бо земля була не глибока.

6 Коли ж зійшло сонце, воно згоріло і, за браком коріння, висхло.

7 А інше впало між тернину, і зійшла тернина та його поглушила, тоді воно не дало плоду.

8 Ще ж інше впало на добру землю - і дало плід, що сховає і ріс; і принесли: те у тридцять, те у шістдесят, а те й у сто разів більше."

9 І додав: "Хто має вуха слухати, хай слухає!"

10 А коли був Ісус насамоті, спитали його ті, що були біля нього разом із дванадцятьма, про притчі.

11 І він сказав їм: "Вам дана тайна Божого Царства; для тих же, що осторонь, усе стається притчами,

12 щоб вони дивлячись, не бачили, слухаючи, не зрозуміли, щоб, бува, не навернулись, і щоб їм не простилось."

13 І сказав їм: "Не розумієте цієї притчі? Як же тоді вам розуміти всі притчі?"

14 Сіяч сіє слово.

15 Ті, що край дороги, де сіється те слово, коли почують слово, - зараз же сатана приходить і забирає посіяне в них слово.

16 Так само посіяне на каменистому ґрунті, - це ті, що, як почують слово, зараз же з радістю його приймають,

17 але не мають коріння у собі й непостійні, тож згодом, коли стається утиск чи гоніння за слово, вони негайно ж зневірюються.

18 Ще інші, посіяні між терня, це ті, що чули слово, 19. але ось клопоти світу цього, принада багатства й жадоба інших речей, увійшовши, заглушують слово, і воно стає

неплідним.

20 А що посіяні на добру землю, - це ті, які чують слово, його приймають, отож і приносять плід: той у тридцять, той у шістдесят, той у сто разів більше."

21 І говорив їм: "Хіба приносять світло на те, щоб поставити його під посудом або під ліжком, а не на те, щоб поставити його на свічнику?"

22 Немає бо нічого схованого, що не мало б стати явним, ані немає нічого тайного, що у наявність не вийшло б.

23 Хто має вуха слухати, хай слухає!"

24 І казав їм: "Вважайте, що чуєте! Якою мірою міряєте, такою й вам відміряють, та ще й причинять вам, що слухаєте.

25 Бо хто має, тому дасться, а в того, хто не має, заберуть і те, що має."

26 І казав: "Із Царством Небесним так, як з отим чоловіком, що кидає насіння в землю:

27 чи спить він, чи встає, чи то вночі, а чи вдень, - насіння те кільчиться й росте. А як - він сам не знає.

28 Сама від себе земля плід приносить: спершу стебельце, потім колос, а потім повну в колосі пшеницю.

29 А коли плід доспіє, він зараз же з серпом посилає, бо жнива настали."

30 І мовив: "До чого прирівняємо Царство Боже - або у якій притчі ми його появимо?"

31 Воно - немов зерно гірчичне, що, коли сіється у землю, найменше від усіх насінь, що на землі.

32 А як, посіявши, виростає, стає більшим над усю городину, а віття пускає таке велике, що й небесне птаство в його тіні може сховатись."

33 І багатьма такими притчами він проповідував їм слово, оскільки вони могли зрозуміти.

34 Без притчі не говорив він їм; насамоті ж пояснював усе своїм учням.

35 Того ж дня, як настав вечір, він їм і каже: "Перепливімо лишень на той бік!"

36 І залишивши народ, беруть його з собою, так як і був у човні; а були й інші човни з ним.

37 І знялася хуртовина, ще й з вітром, і хвилі линули у човен, отож уже наповнювався.

38 А він був на кормі, - спав на подушці. Вони будять його і кажуть йому: "Учителю, тобі байдуже, що гинемо?"

39 Тоді він устав, погрозив вітрові і сказав до моря: "Замовкни! Ущухни!" І затиш вітер, і залягла велика тиша.

40 Тоді сказав до них: "Чого ви такі боязкі? Ще досі не маєте віри?"

41 І страх великий огорнув їх, і вони казали один до одного: "Хто це такий, що йому вітер і море послухні?"

РОЗДІЛ: 5

Перевезлись вони на той бік моря, в країну Геразинську.

2 І коли з човна він вийшов, відразу перестрів його чоловік з гробу, що мав у собі нечистого духа.

3 Він перебував у гробах, і ніхто навіть ланцюгом не міг його зв'язати;

- ⁴ - раз-у-раз його зв'язували кайданами та ланцюгами, але він розривав ланцюги і трошив кайдани, й ніхто не міг його уловити.
- ⁵ Днями і ночами, завжди перебував він по гробах та горах, кричав і товк себе камінням.
- ⁶ Побачивши здалека Ісуса, він прибіг, уклонився йому
- ⁷ і закричав великим голосом: "Що мені, та й тобі, Ісусе, Сину Всевишнього Бога? Заклинаю тебе Богом: Не муч мене!"
- ⁸ Бо він сказав до нього: "Вийди, нечистий душе, з цього чоловіка!"
- ⁹ Ще й спитав його: "Як тебе звати?" Той же відрік: "Легіон - мені ім'я, багато бо нас!"
- ¹⁰ І благав його вельми, щоб не виганяв їх з краю.
- ¹¹ А було там на узгір'ї велике стадо свиней, що паслося собі.
- ¹² Тож удалися до нього з проханням: "Пошли нас у тих безрогих, щоб ми ввійшли в них."
- ¹³ І дозволив він їм. І вийшовши, нечисті духи ввійшли у свиней, тож кинулось стадо - близько дві тисячі! - з кручі у море та й потопилось у морі.
- ¹⁴ А пастухи їхні повтікали й порозповідали про те в місті та по селах, - то й повиходили побачити, що сталося.
- ¹⁵ Приходять вони до Ісуса та й бачать біснуватого; сидить одягнений, при здоровому глузді, - той, що мав у собі легіон, - і полякались.
- ¹⁶ І розповіли їм очевидці, як воно сподіялося з біснுவатим, а й про безрогих.
- ¹⁷ Тож просили його, щоб вийшов з їхніх околиць.
- ¹⁸ І коли сідав у човен, заходився його просити колишній біснуватий про змогу бути при ньому.
- ¹⁹ Ісус же йому не дозволив, а сказав до нього: "Іди до свого дому, до своїх, і повідай їм, що Господь зробив для тебе і як змилосердивсь над тобою."
- ²⁰ Пішов він і взяв проповідувати у Десятимісті те, що зробив йому Ісус, - отож чудувалися всі.
- ²¹ Коли Ісус переплив човном знову на той бік, зібралась до нього сила народу, і перебував він над морем.
- ²² Аж ось приходить один із старшин синагоги, Яір на ім'я, а побачивши його, упав йому до ніг
- ²³ і благав його вельми, кажучи: "Дочка моя вже на коні. Прийди, поклади лишень на неї руки, щоб видужала й жила."
- ²⁴ Тож пішов з ним. Слідом же за ним ішло багато люду, що тиснувся до нього.
- ²⁵ А жінка, що дванадцять років страждала на кровотечу
- ²⁶ й натерпілася чимало від лікарів численних та витратила все, що мала, а допомоги ніякої не зазнала, - ба, навпаки, ще гірше було їй, -
- ²⁷ почувши про Ісуса, підійшла в юрмі ззаду та й доторкнулась його одежі.
- ²⁸ Мовляла бо: "Як доторкнуся до його одежі - видужаю."
- ²⁹ І всох тієї ж хвилини витік її крови, і вона зчулася тілом, як одужала від хвороби.
- ³⁰ Ісус же, відчувши негайно у собі, що з нього вибуло сили, обернувшись до народу, спитав: "Хто доторкнувся до моєї одежі?"
- ³¹ Учні ж його сказали йому: "Бачиш, як натовп тиснеться до тебе, а питаєш: Хто мене доторкнувся?"
- ³² Отож озирнувся навколо себе, щоб побачити ту, що вчинила так.

- ³³ Жінка ж, налякана й тремтяча, - знала бо, що сталося з нею, - приступила, впала перед ним та й оповіла всю правду.
- ³⁴ А він же їй: Дочко, тебе спасла віра твоя. Іди в мирі й будь здорова від своєї недуги."
- ³⁵ Коли він ще говорив, приходять від старшини синагоги й кажуть: "Дочка твоя померла, навіщо клопочеш Учителя?"
- ³⁶ Але Ісус, почувши слово, що ті сказали, промовив до старшини синагоги: "Не бійся! Тільки віруй."
- ³⁷ І не дозволив іти нікому з собою, окрім Петра, Якова та Йоана, брата Якова.
- ³⁸ Приходять вони до старшини синагоги в хату, - бачить він метушню і тих, що ридали й голосили вельми.
- ³⁹ Увійшов же й каже: "Чого метушитесь і плачете? Не померло дівча, спить воно!"
- ⁴⁰ І насміхались з нього. Він же відсторонив усіх, узяв батька дівчати та матір і тих, що з ним були, та й увійшов, де дівча лежало.
- ⁴¹ Взявши ж дівча за руку, сказав до нього: "Таліта кум" - що значить у перекладі: "Дівчино, кажу тобі, встань!"
- ⁴² І притьмом устало дівча й почало ходити, - років же дванадцять мало, - і нараз охоплені були всі дивом-дивенним.
- ⁴³ Та повелів їм суворо, щоб ніхто про те не довідався, - і наказав дати їй їсти.

РОЗДІЛ: 6

- І** вийшовши звідти, прибув у свою батьківщину, а слідом за ним пішли й його учні.
- ² Якже настала субота, він почав навчати у синагозі; багато з тих, що його слухали, дивувались, кажучи: "Звідкіль оте в нього? Що то за мудрість, що йому дана, і такі чуда, що діються його руками?"
- ³ Хіба ж він не тесля, син Марії, брат Якова, Йосифа, Юди та Симона? І сестри його - хіба не тут між нами?" І брали йому це за зле.
- ⁴ Але Ісус промовив до них: "Нема пророка без пошани, - як тільки у своїй країні, між власною родиною та у своєму домі."
- ⁵ І неспроможен був створити там ніякого чуда, лише вилікував деяких недужих, поклавши на них руки;
- ⁶ і вражений був їхньою невірою. І ходив кругом по селах, і навчав.
- ⁷ І покликав дванадцятьох і заходився їх посилати по двох, даючи їм владу над нечистими духами.
- ⁸ І наказав їм, щоб нічого не брали на дорогу, крім палиці самої, - ні хліба, ні торбини, ані грошей у гаманець;
- ⁹ щоб обувались у сандалі й не вдягались у дві одежі.
- ¹⁰ І говорив їм: "До якого б дому ви тільки зайшли, там перебувайте, аж поки не вийдете звідти.
- ¹¹ А коли в якомусь місці вас не приймуть і не слухатимуть вас, то, виходивши звідтіль, обтрусіть порошок із ваших підшов - на свідоцтво їм."
- ¹² Вони, вийшовши, проповідували покаєння,
- ¹³ і виганяли численних бісів, а й намащували олією чимало хворих та оздоровлювали.

14 І зачув цар Ірод, - бо ім'я його стало явним, - і казав, що Йоан Христитель воскрес із мертвих, тим то й чуда діються з-за нього.

15 Інші ж твердили: "То - Ілля!" - а ще інші: "То пророк - один із пророків!"

16 Зачувши про те Ірод, мовив: "То Йоан, якому голову я стяв; він устав із мертвих."

17 Бо той Ірод послав був схопити Йоана і зв'язав його в темниці з-за Іродіяди, жінки Филипа, свого брата, - бо оженився був з нею.

18 Йоан же казав Іродові: "Не личить тобі мати жінку брата твого."

19 Іродіяда ж лютилась на нього й убити його бажала, та не могла,

20 бо Ірод боявся Йоана, знаючи, що чоловік він був справедливий і святий, тож і беріг його. Слухаючи його, непокоївся він дуже, однак слухав його охоче.

21 Як же настав сприятливий день, коли то Ірод на день своїх народин споряджав бенкет для своїх вельмож, тисячників та знатних галилейських,

22 увійшла дочка тієї Іродіяди, танцювала й догодила Іродові та гостям. Цар сказав дівчині: "Проси в мене чого бажаєш, - я дам тобі!"

23 Ще й присягнув їй: "Чого б ти тільки в мене просила, - дам тобі, хоч би й половину мого царства."

24 Вийшла вона та й до своєї матері каже: "Чого маю просити?" Вона ж відповіла: "Голову Йоана Христителя!"

25 І негайно, увійшовши притьмом до царя, попросила дівчина: "Хочу, щоб ти мені дав зараз же на полумиску голову Йоана Христителя."

26 Вельми засмутився цар, та з-за присяги та з огляду на гостей не хотів їй відмовити.

27 Тож послав цар відразу прибічника, наказавши йому принести голову Йоана. Пішов той, стяв його у в'язниці,

28 приніс його голову на полумиску й подав її дівчині, а дівчина дала її матері своїй.

29 Учні ж його, довідавшись про те, прийшли й узяли його тіло та поклали його у гробі.

30 Апостоли ж зійшлися до Ісуса й розповіли йому про все, що робили й чого навчали.

31 Він їм і каже: "Ідіть самі одні осторонь, десь насамоту, та й відпочиньте трохи." Бо тих, що приходили й відходили, так було багато, що вони не мали часу навіть щось перекусити.

32 І відплили вони човном у відлюдне місце самі одні.

33 Але бачили їх, як вони відпливали, й багато впізнали їх, тож пішки збіглись туди з усіх міст та й випередили їх.

34 Вийшовши Ісус, побачив силу народу - і змилосердився над ними, були бо вони, немов вівці, що пастуха не мають. І він навчав їх чимало.

35 А коли була вже пізня година, приступили до нього його учні й кажуть: "Місце самотнє тут, та й час уже пізній.

36 Відпусти їх, хай собі підуть в околишні слободи й села та куплять собі щось із їсти."

37 А він у відповідь їм: "Дайте ви їм їсти." Ті йому й кажуть: "Чи не піти нам та купити хліба за двісті динаріїв і дати їм спожити?"

38 Він і же каже їм: "Скільки хлібів маєте? Підіть та подивіться." Розвідались вони і кажуть: "П'ять, ще й дві риби."

39 Тоді він повелів їм посадити всіх гуртками на моріжку.

40 І посідали гуртками по сотнях та півсотнях.

- 41** Узав він п'ять хлібів і дві риби та й, поглянувши на небо, поблагословив, розломив хліби й став роздавати учням, щоб клали перед тими. А й дві риби розділив між усіма.
- 42** І їли всі - й наситились.
- 43** І назбирали кусків хліба повних дванадцять кошиків, ще й рештки риби.
- 44** Тих же, що їли хліби, було п'ять тисяч чоловік!
- 45** І відразу ж спонукав своїх учнів сідати в човен і плисти поперед нього на той бік до Витсаїди, - поки він відпустить народ.
- 46** Відпустивши ж їх, пішов на гору помолитись.
- 47** Як настав вечір, човен був посеред моря, а він сам один на землі.
- 48** Коли ж побачив, як вони, веслувавши, втомились, - вітер бо їм був противний, - то близько четвертої сторожі ночі подався до них, простуючи морем, - хотів обминути їх.
- 49** Вони ж, побачивши, як він ступає морем, гадали, що то примара, та й закричали.
- 50** Усі бо уздріли його й занепокоїлись. Він же вмить заговорив до них, мовивши: "Будьте ж мужні: це я, не бійтесь!"
- 51** І ввійшов до них у човен, - й ущух вітер. І вони в собі вельми здумілись, - понад міру,
- 52** бо не розуміли чуда з хлібами - серце їхнє було нечуйне.
- 53** І, перепливши, прибули вони в землю Генезаретську й причалили.
- 54** А коли вийшли з човна, люди зараз же його впізнали
- 55** і розбіглися по всій країні та почали приносити хворих на ліжках, де тільки чули, що він перебуває.
- 56** І куди він тільки приходив, - у села чи міста, чи в слободи, - клали на майданах хворих і просили його про змогу бодай доторкнутися краю його одежі; і хто тільки торкався його, ставав здоровий.

РОЗДІЛ: 7

- Ф**арисеї ж і деякі з книжників, які були прийшли з Єрусалиму, зібрались коло Ісуса.
- 2** І бачивши, що дехто з його учнів їсть хліб нечистими, тобто немитими руками, -
- 3** бо фарисеї й усі юдеї, додержуючи передання старших, не їдять, поки не виміють добре рук,
- 4** і не споживають, повернувшись з торгу, поки себе не покроплять, та й багато іншого вони перейняли й дотримують: миття чаш, глеків, мосяжного посуду, -
- 5** отож питали його книжники та фарисеї: "Чом твої учні не поведуться за переданнями старших, а їдять немитими руками?"
- 6** Він же відповів їм: "Добре пророкував про вас, лицемірів, Ісая, як ото написано: Народ цей устами мене почитає, серце ж їхнє далеко від мене;
- 7** та вони марно мене почитають, навчаючи наук - наказів людських.
- 8** Заповідь Божу занедбавши, притримуєтеся ви передання людського: обмиваєте глеки та кухлі й ще багато в тому роді."
- 9** І сказав їм: "Красенько відкидаєте заповідь Божу, щоб зберегти ваше передання.
- 10** Мойсей бо наказав: Шануй батька твого й матір твою, і - хто проклинає батька або матір - смерть такому!
- 11** А ви твердите: Коли хтось батькові скаже чи матері - корван, мовляв, священний

дар є те, чим я мав би тобі допомагати, -

12 тим то й не даєте більше змоги зробити щось для батька чи матері.

13 Тож ви якраз касуєте слово Боже тим вашим переданням, яке ви самі собі передали, - та й чимало іншого такого чините!"

14 І прикликавши знову народ, промовляв до нього: "Слухайте мене всі й розумійте!

15 Нема нічого зовнішнього для людини, що, вхопивши в неї, могло б її осквернити; лише те, що виходить з людини, те осквернює людину.

16 Хто має вуха слухати, хай слухає!"

17 І коли він увійшов до хати, оподаль від народу, учні його спитали його про притчу.

18 А він і каже їм: "То й ви ще такі недотепні? Не розумієте, що все, що ззовні входить у людину, не може її осквернити,

19 - воно бо не входить в її серце, лише в живіт і виходить геть, виявляючи всі страви чистими."

20 Далі казав: "Те, що виходить з людини, - те осквернює людину.

21 З нутра бо, з серця людини, виходять недобрі намисли, розпуста, злодійство, вбивство,

22 перелюби, заgreбущість, лукавство, обман, безсоромність, заздрий погляд, наклеп, бундючність, безглуздя.

23 Уся ця погань виходить із нутра й осквернює людину."

24 І вирушивши звідти, пішов у сторони Тиру та Сидону. Увійшовши ж в один дім, не хотів, щоб довідався хтонебудь про те, але не міг скритися.

25 Бо відразу одна жінка, дочка якої мала злого духа, дізнавшись про нього, прийшла й до ніг йому впала.

26 Була ж та жінка грекиня, родом сиропінікійка. Благала вона його, щоб вигнав біса з її дочки.

27 Він відповів їй: "Дай спершу, щоб діти наїлись; не личить бо взяти хліб у дітей та й кинути щенятам.-

28 Вона ж озвалась та й каже йому: "Так, Господи, але й щенята їдять під столом крихти по дітях."

29 І сказав їй: "За це слово йди: біс вийшов з твоєї дочки."

30 Повернулася вона до свого дому і знайшла дитину, що лежала на ліжку, - біс вийшов.

31 І знову, покинувши країну Тирську, прийшов через Сидон над море Галилейське у межі околиць Десятимістя.

32 І приводять йому глухонімого й благають його, щоб на нього руку поклав.

33 І взявши його набік від народу, вклав йому пальці свої в уха і, добувши своєї слини, торкнув йому язика;

34 а глянувши на небо, зідхнув та й каже: "Ефата", тобто: "Відкрийся!"

35 І зараз же відкрились його вуха, і розв'язалися зав'язі його язика, і почав він виразно говорити.

36 І наказав їм нікому про це не говорити. Та що більше він їм наказував, то більше вони те розголошували.

37 І, зачудовані понад усяку міру, говорили: "Він усе гаразд учинив: і глухим дає слух, і мову - німим."

РОЗДІЛ: 8

- 3** а тих днів, як знову була сила народу, їсти ж не мали що, то закликав учнів і каже їм:
- 2** "Шкода мені люду, - ось уже три дні перебуває зо мною, а не має що їсти.
- 3** Коли відпущу голодних додому, ослабнуть дорогою; деякі бо з них поприходили здалека."
- 4** Тож відказали йому учні його: "З чого й хто міг би нагодувати їх хлібом ось тут у пустелі?"
- 5** Він же спитав їх: "Скільки маєте хлібів?" "Сім", - відказали ті.
- 6** Тоді повелів він народові сісти на землю і, взявши сім хлібів та воздавши хвалу, поламав їх та й дав своїм учням, щоб роздавали, і вони роздали народові.
- 7** Мали й дещо риб, тоді поблагословив і їх і наказав теж роздати.
- 8** І вони їли й наситились, ще й поназбирали полишених куснів аж сім кошиків;
- 9** було ж їх із чотири тисячі. І відпустив їх.
- 10** А ввійшовши відразу в човен із своїми учнями, прибув у Далманутський край.
- 11** Тоді вийшли фарисеї й завели з ним суперечку - вимагали від нього знаку з неба, ставивши його на пробу.
- 12** Зідхнув же він з усього свого духу та й каже: "Чого бо це поріддя домагається знаку? Істинно кажу вам: Не дасться отому поріддю знаку!"
- 13** І покинувши їх, знову сів у човен і поплив на той бік.
- 14** Учні ж забули взяти хліба - мали з собою лиш один хліб у човні.
- 15** І наказував їм, кажучи: "Глядіть, бережіться фарисейської закваски та закваски іродової!"
- 16** І стали перемовлятись про те, що не мають хліба.
- 17** Ісус, довідавшись про те, каже до них: "Чого перемовляєтесь про те, що хліба у вас нема? Невже ж іще не збагнули, не второпали? Невже ж іще у вас нечуле серце?"
- 18** Маючи очі - не бачите? Маючи вуха - не чуєте? Не пам'ятаєте,
- 19** як я ламав п'ять хлібів на п'ять тисяч? Скільки ви повних кошиків із куснями зібрали?" - "Дванадцять" - кажуть йому.
- 20** "А коли я помножив сім хлібів на чотири тисячі, скільки ви повних кошиків із куснями зібрали?" - "Сім", - кажуть.
- 21** І він сказав їм: "То й ще не розумієте?"
- 22** Приходять же вони у Витсаїду, і ось приводять йому сліпого та й просять його, щоб його доторкнувся.
- 23** Узявши ж сліпого за руку, вивів він його за село і, слиною помазавши йому очі, поклав на нього руки та й спитав його: "Чи бачиш щонебудь?"
- 24** Глянув той і каже: "Бачу людей, - наче б дерева ходячі!"
- 25** Тоді знову поклав він йому на очі руки і той прозрів, і одужав, і почав бачити усе і здалека, і чітко.
- 26** І послав його додому, кажучи: "Навіть у село не входи."
- 27** І пішов Ісус із своїми учнями до сіл Филипової Кесарії, і дорогою розпитував учнів своїх, мовивши до них: "За кого мене люди мають?"
- 28** Ті йому й відказали: "Одні за Йоана Христителя, інші за Іллю, а ще інші за котрогось із пророків."

- 29** "А ви, - спитав їх, - що кажете про мене: хто я?" Озвавсь Петро та й каже до нього: "Ти - Христос."
- 30** Але наказав їм гостро, щоб нікому не говорили про нього.
- 31** І він узяв навчати їх, що Синові Чоловічому багато треба вистраждати, а й відцураються його старші, первосвященики та книжники, буде він убитий, по трьох же днях воскресне.
- 32** А говорив про це відкрито. Тоді Петро, взявши його набік, заходився йому докоряти.
- 33** Він же, обернувшись і глянувши на своїх учнів, скартав Петра і сказав: "Геть від мене, сатано! Бо гадаєш ти не про те, що Боже, лише про те, що людське."
- 34** І прикликавши народ разом із своїми учнями, сказав їм: "Коли хтось хоче йти за мною, хай зречеться себе самого, візьме на себе хрест свій і йде слідом за мною.
- 35** Бо хто хоче спасти свою душу, той її погубить; а хто погубить свою душу мене ради та Євангелії, той її спасе.
- 36** Бо яка користь людині здобути світ увесь, а занапастити свою душу?
- 37** Що бо людина може дати взамін за власну душу?
- 38** Хто, отже, буде соромитися мене й моїх слів перед цим родом перелюбним та грішним, того посоромиться і Син Чоловічий, коли прийде у славі Отця свого з святими ангелами."

РОЗДІЛ: 9

- 1** сказав їм: "Істинно кажу вам: Є деякі з отут присутніх, що не зазнають смерти, аж поки не вздріють Царства Божого, що прийде у могутності."
- 2** Шість же день по тому бере Ісус із собою Петра, Якова та Йоана і веде самих їх окремо на високу гору. І переобразився перед ними:
- 3** одежа його заблищала й так вельми збіліла, що на землі й білильник так не вибілів би.
- 4** Й Ілля з'явився їм з Мойсеєм, і говорили з Ісусом.
- 5** Заговорив і Петро та й каже до Ісуса: "Учителю, добре нам тут бути! Зробімо ж три намети: тобі один, Мойсееві один та Іллі один."
- 6** Не знав бо що сказати, тому що страх був огорнув їх.
- 7** І наступила хмара й отінила їх, а з хмари пролунав голос: "Це Син мій возлюблений, слухайтесь його!"
- 8** Але оглянувшись негайно навколо, не побачили вже нікого, крім самого Ісуса з ними.
- 9** А коли сходили вони з гори, наказав їм, щоб нікому не оповідали те, що бачили, аж поки Син Чоловічий не воскресне з мертвих.
- 10** І вони зберегли в собі це слово, питаючи один одного, що воно означає "воскреснути з мертвих."
- 11** І запитали його, промовивши: "А чого то книжники кажуть, мовляв, Ілля має прийти перше?"
- 12** Він же відрік їм: "Ілля має прийти перше і знову все до ладу приведе, - та як же про Сина Чоловічого написано, що мусить він багато вистраждати й буде погорджений?
- 13** Та от кажу вам, що Ілля вже прийшов був, а вони вчинили з ним, що їм забаглося,

як і написано про нього."

14 Повернувшись ж до учнів, побачив навколо них силу народу, а й книжників, які сперечалися з ними.

15 Скоро весь народ його уздрів, то дивом великим здивувався і, бігши до нього, заходився його вітати.

16 А він спитав їх: "Про що сперечаєтеся з ними?"

17 І відказав йому один з народу: "Учителю, привів я до тебе сина мого, що має німого духа,

18 і де тільки його вхопить, кидає його об землю так, що піниться, скрегоче зубами, дерев'яніє. Просив я учнів твоїх, щоб його вигнали, та не змогли."

19 Він же у відповідь каже їм: "О роде невірний! Доки я буду з вами? Доки вас терпітиму? Приведіть но його до мене."

20 І привели його до нього. Скоро дух угледів його, притьмом того затряс, і повалившись той на землю, запінившись, почав качатися.

21 Спитав же його батька: "Скільки часу, як це йому сталося?" - "З дитинства", - відповів той.

22 "І часто він кидає його у вогонь і в воду, щоб його погубити. Та якщо можеш, поможи нам, змилосердившись над ним."

23 Ісус же каже йому: "Щодо того - якщо можеш - то все можливо тому, хто вірує."

24 І вмить батько хлопчини викрикнув крізь сльози: "Вірю, поможи моєму невірству!"

25 Ісус же, бачивши, що збігається народ, погрозив нечистому духові, кажучи: "Німий та глухий душе! Наказую тобі: Вийди з нього й не входи більше в нього."

26 І, закричавши та сильно його стряси, вийшов з нього. І наче змертвів той, тож многі казали: "Вмер він."

27 Але Ісус, узявши його за руку, підвів його, і той устав.

28 Коли ж увійшов у дім, то учні його питали його насамоті: "Чому ми не могли його вигнати?"

29 Він відповів їм: "Цей рід нічим не можна вигнати, тільки молитвою та постом."

30 Вийшовши звідти, проходили крізь Галилею, і він не хотів, щоб будь-хто знав.

31 Навчав бо своїх учнів і казав їм: "Син Чоловічий буде виданий у руки людям, і вб'ють його, і, вбитий, по трьох днях, воскресне."

32 Та вони не розуміли цього слова й страхалися його запитувати.

33 І прийшли вони у Капернаум, і як був він у домі, спитав їх: "Про що ви сперечалися дорогою?"

34 Вони ж мовчали, бо сперечалися були дорогою, хто більший.

35 Тоді він, сівши, прикликав дванадцятьох та й каже до них: "Коли хто хоче бути першим, нехай буде з усіх останнім і усім слугою."

36 Потім узяв дитину, поставив її серед них і, обнявши її, каже до них:

37 "Хто прийме одне з таких дитят в моє ім'я, - мене приймає; а хто мене приймає, - не мене приймає, а того, хто послав мене."

38 Йоан же сказав до нього: "Учителю, ми бачили одного, що твоїм ім'ям бісів виганяє, але не ходить з нами, то ми й заборонили йому, - не ходить бо з нами."

39 Ісус же мовив: "Не бороніть йому. Немає бо такого, хто робив би чуда моїм ім'ям і міг би незабаром мене лихословити.

40 Бо хто не проти нас, той за нас.

- ⁴¹ Хто напоїть вас кухлем води тому, що ви Христові, - істинно кажу вам, - той не втратить своєї нагороди.
- ⁴² Хто ж спокусить одне з оцих малих, що вірують, - краще було б такому, якщо б йому повішено на шию жорновий камінь та кинено в море.
- ⁴³ І коли твоя рука спокушає тебе, відітни її. Краще тобі ввійти в життя калікою, ніж з двома руками піти у пекло, у вогонь незгасний,
- ⁴⁴ де черв'як їхній не вмирає й вогонь не вгасає.
- ⁴⁵ І коли нога твоя спокушає тебе, відітни її: краще тобі ввійти в життя кривим, ніж з двома ногами бути кинутим у пекло,
- ⁴⁶ де черв'як їхній не вмирає й вогонь не вгасає.
- ⁴⁷ І коли око твоє спокушає тебе, вирви його: краще тобі ввійти у Царство Боже однооким, ніж з двома очима бути кинутим у пекло,
- ⁴⁸ де черв'як їхній не вмирає і вогонь не вгасає.
- ⁴⁹ Бо кожен вогнем посолиться, жертва ж кожна - сіллю посолиться.
- ⁵⁰ Сіль - добра; та коли сіль не солоня стане, чим її приправите? Майте у собі сіль і живіть у мирі між собою!"

РОЗДІЛ: 10

Вийшовши звідти, Ісус приходить у Юдейську землю та по той бік Йордану. І знову сходяться до нього люди, і він, своїм звичаєм, знову навчає їх.

- ² Приступили фарисеї і, спокушаючи його, питали: "Чи можна чоловікові відпустити жінку?"
- ³ А він у відповідь сказав їм: "Що заповів вам Мойсей?"
- ⁴ Вони сказали: "Мойсей дозволив написати грамоту розлуки та й відпустити."
- ⁵ "То з-за серця вашого запеклого, - сказав Ісус їм, - написав він вам отой припис.
- ⁶ А на початку створення Бог створив їх чоловіком та жінкою.
- ⁷ Ось чому чоловік покине свого батька - матір і пристане до жінки своєї,
- ⁸ й обоє будуть одним тілом; тому вже не двоє, лише - одне тіло.
- ⁹ Що, отже, злучить Бог, людина хай не розлучає."
- ¹⁰ Удома ж учні знов його про те запитали.
- ¹¹ А він сказав їм: "Хто відпускає свою жінку й бере другу, чужоложить з нею.
- ¹² І коли жінка покине свого чоловіка й вийде за іншого, - чужоложить."
- ¹³ І приносили до нього дітей, щоб доторкнувся їх, але учні забороняли їм.
- ¹⁴ Бачивши Ісус те, виявив незадоволення і сказав їм: "Пустіть дітей приходити до мене, не бороніть їм: таких бо Царство Боже.
- ¹⁵ Істинно кажу вам: Хто Царства Божого не прийме, як дитина, - не ввійде до нього."
- ¹⁶ І обнявши їх, поклав на них руки і благословив їх.
- ¹⁷ Коли він вирушив у дорогу, прибіг один, упав перед ним навколішки й почав його питати: "Учителю благий, що мені робити, щоб успадкувати життя вічне?"
- ¹⁸ "Чого називаєш мене благим?" - сказав Ісус до нього. - "Ніхто не благий, окрім одного Бога.
- ¹⁹ Заповіді знаєш: Не вбивай, не перелюбствуй, не кради, не свідкуй неправдиво, не кривдь, шануй твого батька та матір."
- ²⁰ Він же у відповідь мовив до нього: "Учителю, я вже те дотримував змалку."

- 21 Тоді Ісус, поглянувши на нього, вподобав його і сказав йому: "Одного тобі бракує: піди, продай, що маєш, дай бідним, то й будеш мати скарб на небі. Тоді прийди і, взявши хрест, іди за мною."
- 22 Той же, зажурений тим словом, відійшов геть засмучений, - мав бо великі багатства.
- 23 Тож Ісус, обвівши зором навколо, каже до своїх учнів: "Як тяжко тим, що мають багатства, увійти в Царство Боже!"
- 24 Учні здумілися цими словами. Ісус же знову заговорив до них і каже: "Діти, як тяжко тим, що звірилися на багатства, увійти в Царство Боже!"
- 25 Легше верблюдаві пройти крізь вушко голки, аніж багатому увійти в Царство Боже."
- 26 Здивувалися ті ще більше й один до одного казали: "Хто ж тоді може спастися?"
- 27 Ісус же, поглянувши на них, говорить: "У людей це неможливо, - але не в Бога; у Бога бо все можливо."
- 28 І заговорив до нього Петро: "Ось ми покинули все й пішли слідом за тобою."
- 29 Ісус озвався і каже: "Істинно кажу вам: Нема такого, хто кинувши свій дім або братів, або сестер, або матір чи батька, або дітей, або поля, - ради мене та ради Євангелії, -
- 30 не дістав би сторицею тепер, у цьому часі, посеред гоніння, - домів, братів, сестер, матерів, дітей і піль, - і в майбутньому віці життя вічне.
- 31 І багато з перших стануть останніми, а останні -першими."
- 32 Вони були в дорозі, простуючи в Єрусалим. Ісус ішов перед ними. І дивувались вони й, ідучи за ним, страхалися. І взявши знову дванадцятьох, почав їм говорити, що має статися з ним:
- 33 "Оце йдемо в Єрусалим, і Син Чоловічий буде виданий первосвященикам та книжникам, і засудять його на смерть, і видадуть його поганам;
- 34 і насміхатимуться з нього, плюватимуть на нього, бичуватимуть його й уб'ють, він же по трьох днях воскресне."
- 35 Яків же та Йоан, сини Заведея, підходять до нього та й кажуть йому: "Учителю, хочемо, щоб ти нам зробив те, чого попросим."
- 36 Він же їм відповів: "Що хочете, щоб я зробив вам?"
- 37 "Зволь нам, - ті йому кажуть, - щоб ми сиділи: один праворуч, другий ліворуч від тебе у твоїй славі."
- 38 Ісус же сказав їм: "Не знаєте, чого просите. Чи можете пити чашу, яку я п'ю, і христитися хрищенням, яким я хрищусь?"
- 39 Ті йому відповіли: "Можемо." Ісус сказав їм: "Чашу, яку я п'ю, питимете, і хрищенням, яким я хрищуся, христитиметесь."
- 40 Сидіти ж праворуч від мене чи ліворуч, - не моя річ вам дати, а кому приготовано."
- 41 Почули про те десятеро, тож обурились на Якова та Йоана.
- 42 Тоді Ісус прикликав їх і сказав їм: "Ви знаєте, що ті, яких вважають князями народів, верховодять ними, а їхні вельможі утискають їх.
- 43 Не так воно хай буде між вами, але хто з-між вас хоче стати великим, хай буде вам слугою,
- 44 і хто з-між вас хоче бути першим, хай буде рабом усіх.
- 45 Бо й Син Чоловічий прийшов не на те, щоб йому служити, лише щоб служити й віддати своє життя як викуп за багатьох."

- ⁴⁶ І приходять вони в Єрихон. Коли ж він з учнями своїми і з силою народу виходив з Єрихону, син Тимея, Вартимей, сліпий жебрак, сидів край дороги.
- ⁴⁷ Довідавшись, що то Ісус з Назарету, закричав він і промовив: "Сину Давидів, Ісусе, змилуйся надо мною!"
- ⁴⁸ Багато сварили його, щоб мовчав, та він кричав ще більше: "Сину Давидів, змилуйся надо мною!"
- ⁴⁹ Ісус же спинивсь і каже: "Прикличте його!" Кличуть, отже, сліпого й говорять до нього: "Бадьорся! Устань лишень, кличе тебе."
- ⁵⁰ Він же, скинувши свою верхню одежу, скочив і підійшов до Ісуса.
- ⁵¹ Ісус, до нього звернувшись, каже: "Що ти хочеш, щоб я зробив тобі?" А сліпий йому: "Учителю мій, - щоб я бачив!"
- ⁵² Сказав Ісус до нього: "Іди, віра твоя спасла тебе." І негайно прозрів той та й пішов дорогою за ним.

РОЗДІЛ: 11

Коли вони зблизились до Єрусалиму, до Витфагії і Витанії, біля Оливної гори, посилає двох своїх учнів,

- ² кажучи їм: "Ідіть у село, що перед вами, і скоро ввійдете у нього, знайдете прив'язане осли, на яке ніхто з людей ще не сідав. Відв'яжіть і приведіть його.
- ³ А коли вам хтонебудь скаже: Що то ви робите? - відкажіть: Господь його потребує, - тож негайно відішле його назад сюди.
- ⁴ Пішли ті і знайшли осли, прив'язане коло дверей, знадвору, на роздоріжжі, - і відв'язали.
- ⁵ Деякі ж із тих, що там стояли, сказали їм: "Що робите, що ото осли відв'язуєте?"
- ⁶ Ті їм відповіли, як сказав Ісус, тож їх відпущено.
- ⁷ І приводять осли до Ісуса, кладуть на нього свою одежу, і всів він на нього.
- ⁸ А многота стелила свою одіж на дорозі, інші ж - віття, нарізане в полі.
- ⁹ Ті, що йшли попереду, і ті, що слідували ззаду, викликували: "Осанна!"
- ¹⁰ Благословен, хто приходить в ім'я Господнє! Благословенне грядуче царство батька нашого Давида. Осанна на висоті!"
- ¹¹ І ввійшов у Єрусалим, у храм, і оглянув усе, а що було вже пізно, то вийшов з дванадцятьма у Витанію.
- ¹² Наступного дня, коли вони виходили з Витанії, зголоднів.
- ¹³ Побачивши здалека смоковницю, вкриту листям, приступив, чи часом не знайде чогось на ній, та, підійшовши до неї, окрім листя, не знайшов нічого, бо ще не була пора смоков.
- ¹⁴ І озвавшись, промовив до неї: "Нехай ніхто повіки не споживає плоду з тебе!" А учні його чули це.
- ¹⁵ І приходять вони в Єрусалим, і, ввійшовши у храм, Ісус взявся виганяти тих, що продавали й купували в храмі; перекинув столи міняйлів та ослони тих, що продавали голубів,
- ¹⁶ а й не дозволив, щоб хтось будь-що переносив через храм.
- ¹⁷ Навчав він їх і казав їм: "Хіба не написано: Дім мій домом молитви назветься для усіх народів? А ви з нього зробили печеру розбійників!"

- 18 Почули це первосвященики й книжники та й шукали, як його погубити, але боялися його, бо весь народ подивляв його повчанню.
- 19 Увечері ж вийшов поза місто.
- 20 Проходивши ж тудию вранці, вони побачили смоковницю, всохлу від кореня.
- 21 Тоді Петро, згадавши, каже йому: "Учителю, дивися, смоковниця, що ти прокляв, усохла."
- 22 Ісус же у відповідь сказав їм: "Майте віру в Бога.
- 23 Істинно кажу вам, що хто скаже цій горі: Двигнись і кинься у море, та не сумніватиметься у своїм серці, лише віруватиме, що станеться те, що каже, - то буде йому так.
- 24 Тому й кажу вам: Усе, чого будете просити у молитві, віруйте, що одержите, - і буде вам так.
- 25 І коли стоїте на молитві, прощайте, як маєте щось проти когонебудь, щоб і Отець ваш, який у небі, простив вам провини ваші.
- 26 Коли ж ви не простите, то й Отець ваш, який у небі, не простить провин ваших."
- 27 І прийшли знов у Єрусалим. І коли він ходив у храмі, підійшли до нього первосвященики й книжники та старші
- 28 й кажуть до нього: "Якою владою чиниш таке? Хто дав тобі владу це робити?"
- 29 Ісус же відказав їм: "Спитаю я вас одну річ; дайте мені відповідь, то і я скажу вам, якою владою я це чиню.
- 30 Йоанове хрищення було з неба чи від людей? Відповіжте мені."
- 31 Вони почали міркувати між собою й говорити: Якщо відповімо: З неба, - то скаже: Чому ж ви не повірили йому?
- 32 А скажемо: Від людей, - лячно народу, - всі бо вважали Йоана, що він пророк.
- 33 І відповіли Ісусові: "Не знаємо." Ісус же відказав їм: "То й я вам не скажу, якою владою я це роблю."

РОЗДІЛ: 12

І почав до них промовляти притчами: "Один чоловік насадив виноградник, обвів його муром, видовбав винотку, збудував башту, винайняв його виноградарям і від'їхав на чужину.

- 2 І послав він своєчасно до виноградарів слугу, щоб узяти від виноградарів свою частину плодів виноградних.
- 3 Вони ж його схопили, побили й відослали ні з чим.
- 4 І знов послав до них іншого слугу. Але й тому побили голову і зневажили.
- 5 Ще іншого він послав, а вони того - вбили. Та й багато інших - їх вони або побили, або повбивали.
- 6 Ще мав єдиного сина улюбленого - і його послав до них наостанку, кажучи: Матимуть пошану до мого сина.
- 7 Та виноградарі оті казали між собою: Це спадкоємець, нумо вб'ємо і його, то й спадщина буде наша.
- 8 І схопивши його, вбили та викинули з виноградника.
- 9 Що, отже, зробить господар виноградника? Прийде, вигубить виноградарів, а виноградник віддасть іншим.

- 10 Чи ви не читали цього Писання: Камінь, що його знехтували будівничі, став каменем наріжним.
- 11 Господь зробив це, і воно дивне в очах наших!"
- 12 І шукали, щоб його впіймати, але боялися народу, бо зрозуміли, що він до них сказав ту притчу. Тож, залишивши його, відійшли.
- 13 Послали до нього декого з фарисеїв та іродіян, щоб його впіймати на слові.
- 14 Прийшли ті й кажуть до нього: "Учителю, знаємо, що ти щиросердий і не зважаєш ні на кого: бо не дивишся на обличчя людей, лише по правді наставляєш на путь Божу. Отож, чи личить давати данину кесареві, чи ні? Давати, чи не давати?"
- 15 Він же, знаючи їхнє лукавство, сказав їм: "Чого мене спокушаєте? Принесіть мені динарій, щоб я бачив."
- 16 Вони й принесли. І каже їм: "Чий це образ і напис?" - "Кесарів", - ті йому відповідають.
- 17 Тоді Ісус промовив до них: "Віддайте кесареві, що кесареве, а Богові - що Боже." І вони дивувались йому.
- 18 І прийшли до нього садукєї, які кажуть, що немає воскресіння, і ставлять йому таке питання:
- 19 "Учителю, Мойсей був написав нам, що коли в когось помре брат і залишить жінку, дітей же не залишить, то щоб брат його взяв жінку і воскресив потомство братові своєму.
- 20 Сім братів було. Перший узяв жінку і помер, не лишивши потомства.
- 21 Узяв її другий - і помер, не лишивши потомства; так само і третій.
- 22 Ніякий із сімох не лишив потомства. А після всіх померла й жінка.
- 23 При воскресінні, як вони воскреснуть, - котрого з них вона буде жінкою? Бо семеро мали її за жінку."
- 24 Ісус же сказав їм: "Чи не тому ви помиляєтесь, що не знаєте Письма й Божої сили?
- 25 Бо як воскреснуть із мертвих, то ні женяться, ані заміж виходять, а будуть як ангели на небі.
- 26 А про мертвих - що вони воскреснуть - хіба ви не читали про той кущ в книзі Мойсея, як ото Бог сказав до нього: Я - Бог Авраама, Бог Ісаака й Бог Якова!
- 27 Він Бог не мертвих, а живих. Тож дуже ви помиляєтесь."
- 28 Один же з книжників, що чув їхню суперечку, а й бачив, як він їм добре відповів, підійшов і спитав його: "Яка перша з усіх заповідей?"
- 29 Ісус відповів: "Перша - Слухай Ізраїлю! Наш Господь Бог - Господь Єдиний,
- 30 і будеш любити Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, усією душею твоєю, всією думкою твоєю й усією силою твоєю.
- 31 А друга: Будеш любити ближнього твого, як себе самого. Іншої, більшої від цих, заповіді немає."
- 32 І сказав йому книжник: "Добре, Учителю: ти сказав по правді, що він - Єдиний, і що нема іншого, крім нього.
- 33 А й що любити його усім серцем, усім розумом та силою всією, й любити ближнього, немов себе самого, - це більш, ніж усі всепалення та жертви."
- 34 Ісус же побачивши, що відрік розумно, сказав до нього: "Ти недалеко від Божого Царства." І ніхто не смів більше його запитувати.
- 35 Заговорив тоді Ісус і казав, навчаючи у храмі: "Як можуть книжники казати, що

Христос - син Давидів?

36 Адже ж: Давид сам був промовив Святим Духом: Сказав Господь Владиці моєму: Сиди праворуч від мене, доки не покладу ворогів твоїх підніжком тобі під ноги.

37 Сам Давид зве його Господом; як же тоді він - його син?" І багато людей слухало його радо.

38 І він говорив у своїм повчанні: "Остерігайтесь книжників, що люблять проходжуватися у довгих шатах, вітання на майданах,

39 перші сидження у синагогах, перші місця на бенкетах,

40 що з'їдають доми вдовині й довго моляться для виду. На них буде суворіший присуд."

41 І сівши проти скарбоні, дивився, як народ кидає гроші у скарбоню. Чимало заможних кидали багато.

42 І ось прийшла одна вбога вдовиця і вкинула дві лепти, тобто кодрант.

43 І прикликавши своїх учнів, сказав їм: "Істинно кажу вам, що ота вбога вдовиця вкинула більш від усіх, які кидали у скарбоню.

44 Усі бо кидали з свого надміру, вона ж: з убогства свого все, що мала, вкинула, - увесь свій прожиток."

РОЗДІЛ: 13

1 Як виходив із храму, каже йому один з його учнів: "Учителю, поглянь, що за каміння, що за будівля!"

2 Ісус же сказав до нього: "Бачиш оці будівлі великі? Не лишиться тут каменя на камені, якого б не перевернули."

3 Як же він сидів на горі Оливній, проти храму, Петро, Яків, Йоан та Андрій спитали його насамоті:

4 "Скажи нам, коли це буде і який знак, коли все те має здійснитися?"

5 Тоді Ісус почав до них промовляти: "Вважайте, щоб ніхто не обманув вас.

6 Багато прийде під моїм ім'ям, і вам казатимуть: Це я, - і багатьох зведуть.

7 Коли почуєте про війни та воєнні чутки, не тривожтесь, бо це мусить статися, та це ще не кінець.

8 Народ бо на народ повстане, і царство на царство. По різних місцях будуть землетруси, буде голоднеча. Це початок горя.

9 Зважайте на себе самих: вас видадуть на суди, битимуть по синагогах, ставитимуть перед правителями та царями з-за мене - їм на свідоцтво.

10 А треба, щоб Євангелія була проповідувана спершу всім народам.

11 І коли вестимуть вас, щоб видати, не клопочіться, що будете говорити, лише кажіть те, що дасться вам на ту годину; не ви бо говоритимете, а Дух Святий.

12 Брат видасть на смерть брата, батько - дитину. Діти повстануть на батьків і смерть їм заподіють.

13 І ненавидітимуть вас усі за моє ім'я. Та хто витримає до кінця, - той буде спасений.

14 А як побачите мерзоту спустошення, що настане там, де їй не слід наставати, - хто читає, хай розуміє! - тоді ті, що в Юдеї, нехай утікають у гори;

15 хто на покрівлі, нехай на діл не сходить, ані не входить до своєї хати, щоб узяти щось із неї;

- 16 а хто у полі, нехай не повертається назад узяти свою одягу.
- 17 Горе вагітним і тим, що годуватимуть грудьми у той час.
- 18 Моліться, щоб це не сталося зимою!
- 19 Бо дні ті будуть таким лихом, якого не було від початку світу, що його сотворив Бог, аж понині, і ніколи більш не буде.
- 20 І якби Господь не вкоротив тих днів, ніхто б не врятувався; але заради вибраних, що їх вибрав, він укоротив ті дні.
- 21 І коли вам хтось тоді скаже: Ось тут Христос, - абож: Глянь, онде! - то не вірте.
- 22 Постануть бо месії неправдиві та пророки ложні й чинитимуть знаки та чуда, щоб, оскільки можна, одурити вибраних.
- 23 Ви ж зважайте! Я сказав вам усе заздалегідь.
- 24 За тих же днів, після того горя, сонце затьмиться, місяць не дасть свого світла,
- 25 зорі спадуть з неба, і сили небесні стрясуться.
- 26 І тоді узріють Сина Чоловічого, що йтиме по хмарах з великою силою й славою.
- 27 Тоді він пошле ангелів і збере своїх вибраних із чотирьох вітрів, від краю землі до краю неба.
- 28 Від смоковниці навчіться притчі: Коли віття її стає м'яким і пускає листя, знаєте, що близько є літо.
- 29 Так і ви, коли побачите, що це здійснюється, знайте, що - близько, під дверима!
- 30 Істинно кажу вам: Не перейде цей рід, доки усе це не здійсниться.
- 31 Небо й земля пройдуть, слова ж мої не пройдуть.
- 32 Про день же той чи годину - ніхто не знає: ні ангели на небі, ані Син, - тільки Отець.
- 33 Глядіть же, чувайте, не знаєте бо, коли той час настане.
- 34 Як чоловік, що, від'їхавши ген, залишив свій дім, дав слугам своїм владу й кожному роботу, воротареві ж звелів пильнувати,
- 35 - пильнуйте, отже, і ви, бо не знаєте, коли прийде пан дому, - ввечері чи опівночі, чи як запіє півень, а чи уранці,
- 36 - щоб, коли повернеться несподівано, не застав вас уві сні.
- 37 А що вам кажу, - кажу всім: Чувайте!"

РОЗДІЛ: 14

- Д**ва дні ж по тому мала бути Пасха й Опрісноки, тож первосвященики та книжники шукали, як би його схопити підступом і вбити,
- 2 але, мовляв, не під час свята, щоб розруху не було в народі!
- 3 І як був у Витанії, в домі Симона прокаженого, і коли він був за столом, то підійшла жінка з алябастровою посудиною щирого дорогоцінного нардуну й, розбивши ту посудину, вилила йому на голову.
- 4 Деякі обурилися між собою: "Навіщо, мовляв, така втрата мира!
- 5 Таж її можна було продати більш, ніж за триста динаріїв, а гроші бідним дати!" І вони ремствували на неї.
- 6 Але Ісус сказав: "Лишіть її. Чого її бентежите? Вона зробила супроти мене добрий вчинок.
- 7 Бідних бо ви завжди маєте з собою і, коли захочете, можете їм добро чинити; мене

ж не завжди маєте.

8 Що могла, те зробила; вона заздалегідь намастила моє тіло на похорон.

9 Істинно кажу вам: По цілім світі, скрізь, де тільки буде проповідувана ця Євангелія, оповідатимуть і те, що вона зробила, на пам'ятку про неї."

10 Юда ж Іскаріотський, один з дванадцятьох, пішов до первосвящеників, щоб видати його їм.

11 Вони, почувши це, зраділи й обіцяли дати йому гроші. І він шукав, як би його видати у сприятливий час.

12 А першого дня Опрісноків, коли жертвували Пасху, кажуть до нього учні: "Де хочеш, щоб ми йшли й приготували, - щоб ти їв Пасху?"

13 І послав двох із своїх учнів, і сказав їм: "Ідіть у місто; і стріне вас чоловік, що нестиме жбан води; йдіть лишень за ним,

14 і куди він увійде, скажіть господареві дому: Учитель питає: Де моя світлиця, в якій я міг би спожити з учнями моїми Пасху?"

15 І він вам покаже світлицю велику, вистелену килимами та готову. Там приготуйте нам."

16 Учні пішли, прибули до міста і знайшли, як він сказав їм, та й приготували Пасху.

17 Якже настав вечір, - приходять з дванадцятьма.

18 І коли вони сиділи за столом та споживали, Ісус промовив: "Істинно кажу вам, один з вас, який їсть зо мною, мене видасть."

19 Вони засмутились і один по одному заходились його питати: "Чи не я?"

20 Він відповів їм: "Один з дванадцятьох, що вмачає зо мною руку в миску.

21 Син Чоловічий іде, як написано про нього; але горе тому чоловікові, що зрадить Сина Чоловічого. Краще було б не родитись чоловікові тому!"

22 І коли вони їли, Ісус узяв хліб, благословив, розломив і дав їм, кажучи: "Беріть, це моє тіло."

23 Потім узяв чашу, воздав хвалу, дав їм, і пили з неї всі.

24 Та й сказав їм: "Це моя кров Завіту, що проливається за багатьох.

25 Істинно кажу вам, що не питиму вже від плоду винограду аж по той день, як новим буду його пити в Царстві Божім."

26 І, проспівавши, вийшли на гору Оливну.

27 І сказав їм Ісус: "Усі ви спокуситеся, бо написано: Вдарю пастиря, і вівці розбіжаться.

28 Та по моїм воскресінні випереджу вас у Галилеї."

29 А Петро сказав до нього: "Навіть коли й усі спокусяться, - та не я!"

30 Відповів йому Ісус: "Істинно кажу тобі, що ти сьогодні, цієї ночі, заки півень заспіває двічі, тричі мене відречешся."

31 А він ще більше твердив: "Хоч би мені прийшлося з тобою і вмерти, не відречусь я тебе!" І всі так само говорили.

32 І приходять вони на місце, що зветься Гетсиманія, - то й каже своїм учням: "Посидьте тут, поки я помолюся."

33 І взяв із собою Петра, Якова та Йоана, і почав жахатись та тривожитись.

34 Потім каже до них: "Душа моя вся смутиться аж до смерти. Лишіться тут і чуйте."

35 Пройшовши трохи далі, він припав до землі й почав молитися, щоб, якщо

можливо, минула його ця година.

36 І мовив: "Авва - Отче, усе тобі можливе: віддали від мене цю чашу! Та не що я хочу, а що ти."

37 І приходять, і знаходять їх уві сні, та й каже до Петра: "Симоне, ти спиш? Не міг єси чувати ані однієї години?"

38 Чувайте ж, моліться, щоб не увійти в спокусу. Дух бадьорий, але тіло кволе!"

39 І знову, відійшовши, молився та промовляв те саме слово.

40 І, повернувшись, знову знайшов їх уві сні, очі бо в них були отяжілі й вони не знали, що йому відказати.

41 Повернувся він утретє й каже їм: "Спите ще й спочиваєте? Досить, прийшла година: ось Син Чоловічий буде виданий у руки грішникам.

42 Уставайте, ходімо! Зрадник мій ось наблизився!"

43 І відразу ж, коли він ще говорив, прибув Юда, один з дванадцятьох, а з ним юрба з мечами та киями - від первосвящеників, книжників і старших.

44 Його зрадник дав їм знак, кажучи: "Кого поцілую, той і є: беріте його й ведіте обережно."

45 І скоро він прибув, то підійшов до Ісуса та й каже: Учителю - і поцілував його.

46 А вони наклали на нього руки й схопили його.

47 Один же з тих, що там були, витяг меч, вдарив слугу первосвященика й відтяв йому вухо.

48 Тоді Ісус, звернувшись до них, сказав їм: "Немов на розбійника ви вийшли з мечами та киями, щоб мене спіймати.

49 Щодня був я між вами, навчаючи у храмі, і ви мене не схопили. Та це - щоб збулося Писання."

50 Тоді всі, лишивши його, повтікали.

51 Якийсь же юнак, загорнений в одне лиш покривало, йшов за ним. Його схопили,

52 тож він, покинувши покривало, втік від них нагий.

53 І повели Ісуса до первосвященика; і зібрались усі первосвященики, старші та книжники.

54 Петро ж ішов слідом за ним здалека аж усередину до двору первосвященика і, сівши з слугами, грівся при ватрі.

55 Первосвященики ж і вся рада шукали свідчення на Ісуса, щоб його вбити, та не знаходили.

56 Багато бо свідчило неправдиво проти нього, але свідчення їхні не були згідні.

57 А деякі, підвівшись, так свідчили проти нього ложно:

58 "Ми чули, як він говорив: Зруйную храм цей рукотворний і за три дні збудую інший, нерукотворний."

59 Та й це їхнє свідчення не було однозгідне.

60 Тоді первосвященик, уставши посередині, спитав Ісуса, мовивши: "Не відказуєш нічого, коли оці свідчать проти тебе?"

61 Та він мовчав і нічого не відповідав. Знову спитав його первосвященик і каже йому: "Чи ти єси Христос, Син Благословенного?"

62 "Я є, - відповів Ісус, - і побачите Сина Чоловічого, який сидітиме праворуч Всемогутнього та йтиме по хмарах небесних."

63 Отож первосвященик роздер свою одежу й каже: "Навіщо нам іще свідків?

- ⁶⁴ Ви чули богохульство! Як вам здається?" І всі вони присудили, що смерті він гідний.
- ⁶⁵ Тож деякі стали плювати на нього, закривати йому лице й били його по щоках та приказували: "Пророкуй!" А й слуги били його по обличчі.
- ⁶⁶ Коли Петро був унизу на подвір'ї, приходить одна з служниць первосвященника
- ⁶⁷ і, побачивши Петра, що грівся, придивилась до нього та й каже: "А й ти був з Ісусом Назарянином."
- ⁶⁸ Та він відрікся, кажучи: "Не знаю і не розумію, що ти таке кажеш." Та й вийшов геть на переддвір'я, - а півень і заспівав!
- ⁶⁹ Служниця ж, побачивши його знову, почала говорити тим, що там стояли: "Цей з їхніх."
- ⁷⁰ Та він відрікся знову. І трохи згодом ті, що там стояли, сказали до Петра: "Ти й справді з їхніх, бо ти галилеянин."
- ⁷¹ Він же став клястися і божитися, мовляв, не знаю цього чоловіка, про якого кажете.
- ⁷² І тієї ж миті півень заспівав удруге. І згадав Петро слово, що Ісус був промовив до нього: "Перше ніж півень заспіває двічі, - тричі мене відречешся." Та й зарідав гірко.

РОЗДІЛ: 15

3 самого ранку первосвященики вчинили нараду із старшими та книжниками - увесь синедріон. Зв'язавши ж Ісуса, вони повели та й видали його Пилатові.

² Пилат спитав його: "Ти - цар юдейський?" Він же у відповідь мовить йому: "Ти кажеш."

³ А первосвященики багато обвинувачували його.

⁴ І знову спитав його Пилат, кажучи: "Не відказуєш нічого? Дивись, скільки тебе винуватять."

⁵ Та Ісус нічого не відповідав більше, тож дивувався Пилат.

⁶ На свято Пасхи відпускав він їм одного в'язня, того, якого вони просили.

⁷ А був один, що звався Варавва, ув'язнений з бунтівниками, які під час бунту вчинили були вбивство.

⁸ І народ, підвівшись, почав просити про те, що він робив їм завжди.

⁹ Пилат же відповів їм, кажучи: "Хочете, щоб я відпустив вам царя юдейського?"

¹⁰ Знав бо, що первосвященики видали його через заздрощі.

¹¹ Первосвященики ж підбурили народ, щоб він відпустив їм радше Варавву.

¹² Пилат знову заговорив і мовив до них: "Що ж мені робити з тим, що ви звете царем юдейським?"

¹³ А ті знову закричали: "Розіпни його!"

¹⁴ Пилат же сказав до них: "Що за зло вчинив він?" А вони ще гірше кричали: "Розіпни його!"

¹⁵ Тоді Пилат, бажаючи догодити юрбі, відпустив їм Варавву, Ісуса ж, убичувавши, видав, щоб його розіп'яли.

¹⁶ Вояки повели його в середину двору, тобто у Преторію, та й скликали всю чоту.

¹⁷ Вони вдягли його в багрянцю і, сплівши вінець із тернини, поклали на нього

¹⁸ та й почали його вітати: "Радуйся, царю юдейський!"

- 19 І били його тростиною по голові, плювали на нього й, падаючи на коліна, поклонялись йому.
- 20 Коли над ним наглумилися, зняли з нього багрянницю й одягнули його в його одягу. Опісля ж повели його на розп'яття.
- 21 Одного ж перехожого, Симона Киридея, батька Олександра та Руфа, що повертався з поля, присилювали нести його хрест.
- 22 І привели його на місце Голготу, що значить Череп-місце,
- 23 та й дали йому пити вина, змішаного з міррою, та він не прийняв.
- 24 Тоді розп'яли його й поділили його одягу, кинувши на неї жереб, хто що візьме.
- 25 Була ж: третя година, коли вони розп'яли його.
- 26 А був і напис, за що його засуджено, написаний: "Цар Юдейський."
- 27 І розп'яли з ним двох розбійників, одного праворуч, а другого ліворуч від нього.
- 28 Тоді збулось Писання, що каже: "І з беззаконними полічено його."
- 29 І прохожі хулили його й, киваючи своїми головами, промовляли: "Гей, ти, що храм руйнуєш і в три дні знов його будуєш
- 30 - спаси себе з хреста!"
- 31 А й первосвященики глузували між собою й разом з книжниками приказували: "Інших спасав, а себе - не може спасти!"
- 32 Христос, цар Ізраїля - хай зійде тепер із хреста, щоб ми побачили й увірували." Та й ті, що були з ним розп'яті, зневажали його.
- 33 А як настала шоста година, темрява наступила по всій землі аж до дев'ятої години.
- 34 О дев'ятій же годині Ісус скрикнув голосом сильним: "Елої, Елої, лама савахтані?" - що означає у перекладі: "Боже мій, Боже мій! Чому єси покинув мене?"
- 35 Деякі з тих, що там стояли, почувши те, казали: "Он, Іллю кличе!"
- 36 Побіг один і, намочивши губку оцтом та настромивши на тростину, давав йому пити, кажучи: "Чекайте, побачимо, чи прийде Ілля зняти його!"
- 37 А Ісус, голосом сильним скрикнувши, віддав духа.
- 38 Тоді завіса в храмі роздерлася надвоє, зверху аж донизу.
- 39 Бачивши ж сотник, що стояв проти нього, що так віддав духа, сказав: "Чоловік цей справді був Син Божий."
- 40 Були й жінки, що дивилися здалека. Між ними була Марія Магдалина, Марія, мати Якова Молодшого та Йосифа, і Саломія,
- 41 що слідом за ним ходили і йому служували, як був він у Галилеї, та й багато інших, що з ним були прийшли в Єрусалим.
- 42 Коли настав уже вечір, - тому що була це п'ятниця, тобто перед суботою,
- 43 - Йосиф Ариматейський, поважний радник, що й сам очікував Божого Царства, прибув і, сміливо ввійшовши до Пилата, попросив тіло Ісуса.
- 44 Пилат же здивувався, що вже вмер; і прикликавши сотника, спитав його, чи давно помер.
- 45 Довідавшись від сотника, він видав Йосифові тіло;
- 46 а Йосиф, купивши полотно, зняв його, обгорнув полотном і поклав його у гробі, що був висічений у скелі; потім прикотив камінь до входу гробу;
- 47 Марія ж Магдалина й Марія, мати Йосифа, дивились, де його покладено.

- Я**кже минула субота, Марія Магдалина, Марія, мати Якова, та Саломія купили пахощів, щоб піти та намастити його.
- ² Рано-вранці, першого дня тижня, прийшли вони до гробу, як сходило сонце,
- ³ та й говорили між собою: "Хто нам відкотить камінь від входу до гробу?"
- ⁴ Але поглянувши, побачили, що камінь був відвалений, - був бо дуже великий.
- ⁵ Увійшовши до гробу, побачили юнака, що сидів праворуч, одягнений у білу одежу, - і вжахнулись.
- ⁶ А він до них промовив: "Не жахайтесь! Ви шукаєте Ісуса Назарянина, розп'ятого Він воскрес, його нема тут. Ось місце, де його були поклали.
- ⁷ Але йдіть, скажіть його учням та Петрові, що випередить вас у Галилеї: там його побачите, як він сказав вам."
- ⁸ І вони, вийшовши, втекли від гробу, бо жах і трепет огорнув їх, і нікому нічого не сказали, бо боялися.
- ⁹ Воскреснувши ж уранці першого дня тижня, з'явився найперше Марії Магдалині, з якої вигнав був сім бісів.
- ¹⁰ Вона пішла й повідомила тих, що були з ним і що сумували й плакали.
- ¹¹ Вони ж, почувши, що він живий та що вона його бачила, не йняли віри.
- ¹² Після цього з'явився в іншій вигляді двом з них, що були в дорозі й ішли на село.
- ¹³ І ці, повернувшись, сповістили інших, але й їм не йняли віри.
- ¹⁴ Нарешті з'явився він самим одинадцятьом, коли то були за столом, і докоряв за їхнє невірство та твердосердя, що не повірили тим, які бачили його воскреслого з мертвих.
- ¹⁵ І сказав їм: "Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангелію всякому творінню.
- ¹⁶ Хто увірує й охреститься, той буде спасений; а хто не увірує, той буде осуджений.
- ¹⁷ А ось чуда, що будуть супроводити тих, які увірують: Ім'ям моїм виганятимуть бісів, будуть говорити мовами новими;
- ¹⁸ гадюк руками братимуть, і хоч би що смертоносне випили, не пошкодить їм; на хворих будуть руки класти, і добре їм стане."
- ¹⁹ Господь же Ісус, промовивши до них так, вознісся на небо й возсів праворуч Бога.
- ²⁰ Вони ж пішли й проповідували всюди, а Господь допомагав їм та стверджував слово чудесами, які його супроводили.

For other languages please go to www.wordproject.org